Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος — *Ἐν Ἀθήναις 28 Ἰουνίου 1908.* — *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 31*

ΜΙΚΡΟΣ ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ ΜΕΓΑΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ!

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ J. CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Ὁ Λούλλης, καταχαρούμενος διότι τοῦ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ φίσῃ τὴν πληκτικήν του ἀργίαν καὶ νὰ ἰδῇ τὸ Παρίσι ποὺ τὸ ἐπεθύμει τόσον, ἥρπασε τὸ φανάρι, τὸ προωρισμένον νὰ φωτίσῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τὸν δρόμον τῆς κυρίας του, καὶ τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸ μέγαρον Ραμπουγιέ.

Τὸ μέγαρον τῆς «θείας μαρκησίας» δὲν ἀπεῖχε πολὺ τοῦ Κεραμεικοῦ, ἑπομένως ἡ Δεσποινίς, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τοῦ Ζὰν-Μπαττίστα, δὲν ἄργησε νὰ φθάσῃ.

Ἦτο κέντρον κομψότητος, πνεύματος καὶ σοφίας, διότι ἐκεῖ συνηθροίζετο πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἡ πρωτεύουσα ἐκλεκτότερον εἰς κοινωνικὴν θέσιν καὶ εἰς ἀξίαν. Ἡ αἴθουσά του ἦτο εἶδος ἀκαδημίας. Ἐκεῖ, εἰς τὸ μέγαρον Ραμπουγιέ, ἐγεννήθη ἡ τέχνη ἐκείνη τῆς εὐφυοῦς καὶ κομψῆς συνδιαλέξεως, ἡ ὁποία ἐπὶ δύο αἰῶνας ἀπετέλεσε μίαν ἀπὸ τὰς δόξας τῆς Γαλλίας. Ἐκεῖ συνήρχοντο ἐπὶ πολλὰ ἔτη, διαδοχικῶς ἢ συγχρόνως, τὰ ἐξοχώτερα πρόσωπα τῆς ἐποχῆς, ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ, ὁ πρίγκιψ Κονδέ, ἡ δούκισσα τοῦ Λογκεβίλ, ὁ Ἀρνώ, ὁ Μαλέρμπ, ἡ δεσποινὶς Σκουδερύ, ἡ κυρία Σεβινιέ κτλ. Ἐκεῖ ὁ Κορνήλιος ἀνέγνωσε τὸν «Πολύευκτόν» του, κ' ἐκεῖ ὁ Βοσσουέτος ἐξεφώνησε τὸ πρῶτόν του κήρυγμα.

Ὁ μικρὸς φανοκράτης δὲν ἐγνώριζε βέβαια τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἡ ἐξυπνάδα του ὅμως τὸν ἔκαμνε νὰ παρατηρῇ μὲ προσοχὴν καὶ νὰ ὠφελῆται ἀπὸ τὸ κάθε τί ποὺ ἔβλεπε.

Τὸν ἄφισαν εἰς τὸν διάδρομον μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ὑπηρέτας καὶ βαστάζους φορείων, ποὺ ἐπερίμεναν ὅπως αὐτὸς τὰς κυρίας των, κ' ἐσκότωναν ἐκεῖ τὸν καιρόν των φλυαροῦντες καὶ κακολογοῦντες.

Ὁ Λούλλης, περίεργος πάντοτε, δὲν ἔμεινε πολὺ εἰς τὴν συντροφιὰν ἐκείνην, τὴν ὀλίγον ἐλκυστικήν. Ἐγλύστρησεν ὡς τὴν θύραν διὰ τῆς ὁποίας εἰσῆρχοντο οἱ προσκεκλημένοι, καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα ἠμπόρεσε νὰ ἴδῃ τὴν περίφημον ἐκείνην «κυανῆν αἴθουσαν» ὅπου ἐγίνοντο τὰ θαυμάσια ποὺ εἴπαμεν.

Πρώτη ἡ μαρκησία Ραμπουγιὲ εἶχε κατανοήσῃ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ πλαισίου, τοῦ *περιβάλλοντος*, ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἰδεῶν. Πρὶν ἀπὸ αὐτήν, εἰς τὰς οἰκίας δὲν ὑπῆρχον αἴθουσαι. Ἐδέχοντο τοὺς ἐπισκέπτας εἰς οἱονδήποτε δωμάτιον τοῦ μεγάρου, κατὰ τὴν ὥραν, τὴν ἐποχὴν ἢ τὴν τύχην. Πρώτη ἡ μαρκησία Ραμπουγιὲ προσδιώρισε καὶ διεκόσμησε ἕνα θάλαμον τοῦ μεγάρου της διὰ νὰ δέχεται τὰς ἐπισημότητας τῆς ἐποχῆς της. Τὸ φῶς ἐκεῖ-μέσα ἦτο συγκερασμένον, τὰ καθίσματα μετρημένα—δεκαοκτὼ ἀκριβῶς, οὔτε ἕνα παραπάνω, — ἄνθη εὐωδίαζαν τὴν ἀτμόσφαιραν, κομψοτεχνήματα ἐθώπευαν τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σύνολον εἶχεν ὄψιν ναοῦ, ἁγιαστηρίου, ποὺ ἐνέπνεε τόσην εὐλάβειαν, ὥστε οἱ θαμῶνες συνωμίλουν πάντοτε χαμηλοφώνως.

Καὶ αὐτὴ ἡ Μεγάλη Δεσποινὶς ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος ἐκείνου, ὁ δὲ Λούλλης, κρυμμένος ὀπίσω ἀπὸ ἓν παραπέτασμα, μετ' ἐκπλήξεως ἔβλεπε τὴν νεαρὰν κυρίαν του ἐν τῷ μέσῳ τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ὁμηγύρεως, συνεσταλμένην, χωρὶς τὰ *συνήθη* της ἀγορίστικα κινήματα καὶ τὰ πάρα πολὺ εὔθυμα ξεφωνητά.

Ὁ μικρὸς μουσικὸς διεσκέδαζε πολὺ μὲ αὐτὸ τὸ θέαμα, τὸ τόσῳ νέον δι' αὐτόν, ἤκουε τοὺς στίχους, τοὺς ὁποίας ἀπήγγειλαν δύο ποιηταί —ὁ Μαλὲρμπ καὶ ὁ Σαπλαίν, καθὼς τῷ εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ κ. Μπελγκάρντ,—καὶ ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν προσεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ μαζί *του διὰ νὰ παίξουν ζάρια*, τῷ ἀπεκρίθη μὲ τὰ ἰταλίζοντα ἀκόμη γαλλικά του:

«Ἐὰν ἡ Ὑψηλότης σου τὸ ἐπιτρέπῃ...» (Σελ. 243, στ. α')

— Ἀφίστε με!... Προτιμῶ νὰκούσω στίχους... εἶνε ὡραῖο!... μὰ τὴν Παναγία, εἶνε σὰ μουσική!...

Καὶ κρυμμένος ὁλονὲν ὀπίσω ἀπὸ τὸ παραπέτασμα, ἐξηκολούθει νὰ βλέπῃ καὶ νἀκούῃ, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁποίαν μία ἀνακίνησις ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἐδήλωσεν ὅτι ἡ συναναστροφὴ εἶχε τελειώσῃ.

Θαλαμηπόλος ἤνοιξε καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ ἐφώναξε:

— Ὑπηρεσία τῆς Δεσποινίδος!

Ὁ Ζὰν-Μπαττίστας παρουσιάσθη μὲ τὸ φανάρι εἰς τὸ χέρι, καὶ προηγούμενος τῆς κυρίας του κατὰ τὸ σύντομον διάστημα ποῦ τοὺς ἐχώριζεν ἀπὸ τὸ Κεραμεικόν, ἐσυλλογίζετο ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ εἶχεν ἀκούσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μετενόει κ' ἐλυπεῖτο ὀλιγώτερον ποῦ εἶχεν ἀφίσῃ τὴν πατρίδα του διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ ὁρίζων του δὲν περιωρίζετο πλέον εἰς τὸ θυρωρεῖον τοῦ Ἐλβετοῦ καὶ εἰς τὰ πτερὰ τοῦ Παπαγάλου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ἡ παράστασις τοῦ «Σίδ.»

Ἦτο θαυμασία Κυριακὴ τῆς ἀνοίξεως. Ὁ Λούλλης, καθήμενος ἐπὶ σκαμνίου εἰς τὴν μεγάλην κλίμακα τοῦ ἀνακτόρου, ἔπληττε θανασίμως.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κατέβαινε διὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὰ πόδια του εἰς τὴν αὐλήν, τὴν ὁποίαν εὕρισκεν ἔρημον καὶ μελαγγολικήν, ἢ ἀνέβαινεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Ἀπὸ τὸ μικρὸν στρογγυλὸν παράθυρον, ποῦ ἔβλεπεν εἰς τὸν Σηκουάναν, ὁ μικρὸς μουσικὸς ἐκύτταζε μὲ φθόνον τοὺς παρισινοὺς περιπατοῦντας ἡσύχως κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων τῆς ὄχθης, τὰ ὁποῖα ἐρροδόβαφαν αἱ ἀκτῖνες τοῦ δύοντος ἡλίου. Ὤ, πῶς ἐφθόνει τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους!

Ἔπειτα ἐσυλλογίζετο τὴν πατρίδα του, τὰ ὡραῖα δειλινὰ ποῦ ὡμοίαζον τόσο μὲ αὐτό, τὰ ὡραῖα παιγνίδια ποῦ ἔπαιζε μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου, τὸν καιρὸν ποῦ ἐπλανᾶτο ἐλεύθερος καὶ εὐτυχισμένος, μὲ τὸ μανδολῖνον ἐπ' ὤμου, εἰς τοὺς δρόμους τῆς Φλωρεντίας...

Τί ἤλθε νὰ κάμῃ, τί ἐγύρευεν εἰς τὸ μελαγχολικὸν καὶ πένθιμον αὐτὸ Παρίσι, ὅπου ἔθρεχεν αἰωνίως καὶ ὅπου αἱ ἡμέραι τῷ ἐφαίνοντο ἀτελεύτητοι, εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο μέγαρον, ὅπου κανεὶς ποτε δὲν ἐφρόντισε μὲ στοργὴν δι' αὐτόν;...

Ἐνῷ ἦτο βυθισμένος εἰς τὰς μαύρας αὐτὰς σκέψεις, κρότος τυμπάνων τὸν διέκοψεν. Ἀμέσως ὁ θυρωρὸς τοῦ μεγάρου ἐδιαπλάτωσε τὴν θύραν, καὶ εἰσῆλθεν ὁ ὑψηλότατος Δοὺξ τῆς Αὐρηλίας, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ Λοῦβρον.

Τὰς κυριακὰς καὶ τὰς ἄλλας ἑορτασίμους ἡμέρας, ὁ Δοὺξ συνωδεύετο πάντοτε ὑπὸ τιμητικῆς ἀκολουθίας ἐξ εἰκοσιτεσσάρων φρουρῶν, οἱ ὁποῖοι ἔφερον ἐπὶ τῆς στολῆς των, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, χρυσοκέντητον τὸ μονόγραμμά του,—καὶ ἄλλων τόσων Ἐλβετῶν, οἱ ὁποῖοι προηγοῦντο τῆς Ὑψηλότητός του κρούοντες τύμπανα. Ἦτο προνόμιον, τὸ ὁποῖον, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, εἶχεν ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν Καρδινάλιον Ρισελιὲ καὶ τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐκολάκευε τὴν ματαιοδοξίαν του. Μὲ αὐτὴν λοιπὸν τὴν πολύχρωμον καὶ πολύκροτον πομπήν, ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐπέστρεφε τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ μέγαρόν του ἀπὸ τὸ Λοῦβρον, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, διῆλθε καὶ διὰ τῆς Στοᾶς τῆς Βασιλίσσης, ὅπου ἐπέδειξε τὰ μεγαλεῖά του καὶ τὸν πλοῦτόν του εἰς τοὺς πολυαρίθμους περιπατητὰς τῆς Κυριακῆς.

Ὁ Λούλλης, εὐχαριστημένος ποῦ εὕρισκε νέαν ἀφορμὴν διασκεδάσεως, περιεργάζετο τὴν ἀκολουθίαν, ἡ ὁποία εἶχε παραταχθῆ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ μεγάρου, ὅταν ἤκουσε κάποιον νἀναβαίνῃ βιαστικὰ τὴν κλίμακα ὀπίσω του.

Στραφεὶς ἀνεγνώρισε τὸν Δοῦκα τῆς Αὐρηλίας, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν συνήθη του βίαν, ἀντὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ δωμάτιά του, ποῦ εὑρίσκοντο εἰς τὸ ἰσόγειον, εἰσῆλθεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς θυγατρός του, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἔχοντος νἀναγγείλῃ κάτι σπουδαῖον.

Ὁ μικρὸς ἐνθυμήθη τότε ὅτι ὁ παπαγάλος του εἶχε νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ πρωΐ: πρᾶγμα τὸ ὁποῖον πιθανώτατα θὰ ἐλησμόνει ἀκόμη, ἂν ἡ παιδικὴ περιέργεια δὲν τὸν ἔσπρωχνε νὰ μάθῃ διατί ὁ «Κύριος» ἔσπευδε τόσον νὰ συναντήσῃ τὴν θυγατέρα του. Ὁ λατρευτὸς παπαγάλος εὑρίσκετο τῳόντι εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν, ὅπου ἐκάθητο καὶ ἡ Δεσποινίς, *παίζουσα* ἐκείνην τὴν ὥραν τοὺς κύβους μὲ τὴν παιδαγωγόν της, τὴν κυρίαν Σὰν-Ζώρζ.

Ὁ Λούλλης ἐγλύστρησεν ἀθορύβως ὄπισθεν τοῦ δουκός, κρατῶν τὸ σακκίδιον μὲ τὸ κανναβοῦρι. Μισοκρυμμένος δὲ ὀπίσω ἀπὸ τὸ κλουβὶ τοῦ παπαγάλου καὶ καταγινόμενος δῆθεν μετὰ ζήλου εἰς τὸ νὰ τὸν περιποιῆται, ἤκουσεν ὅλην τὴν συνομιλίαν μεταξὺ πατρὸς καὶ κόρης.

— Πῶς τόσῳ νωρίς, πατέρα μου; ἠρώτησεν ἡ Δεσποινίς· δὲν ἦτο λοιπὸν ὡραῖος ὁ περίπατος σήμερον; Καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσετε ἀπόψε εἰς τοῦ κυρίου Καρδιναλίου;

Ὁ Γάστων, ὁ ὁποῖος ἐβημάτιζε καὶ σχεδὸν ἐχοροπηδοῦσεν ἀνὰ τὸ δωμάτιον, ἐλαφρὸς καὶ ἀεικίνητος κατὰ τὴν συνήθειάν του,—στιγμὴν δὲν ἐστέκετο εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν!—ἀπεκρίθη:

— Πραγματικῶς, ἐπέστρεψα ἐνωρίς, διότι σκοπεύω νὰ σὲ πάρω ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον.

— Εἰς τὸ θέατρον; ἀνέκραξεν ἐκπληκτος ἡ δεσποινίς. Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι ἔχει παράστασιν ἀπόψε εἰς τὴν Αὐλήν...

Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐμειδίασεν, ἐπάτησε μίαν μπομπονιέραν ποῦ τοῦ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἀπεκρίθη:

— Ἡ παράστασις ἀπόψε δὲν θὰ γίνῃ εἰς τὴν Αὐλήν, ἀλλ' εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἔλους[1]) ὅπου ὁ θίασος τοῦ ἠθοποιοῦ Μοντορὺ θὰ δώσῃ, καθὼς φαίνεται, τὸν *Σὶδ* τοῦ κ. Κορνηλίου, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀστῶν οἱ ὁποῖοι θὰ τρέξουν σωρηδόν.

Ἡ κυρία Σὰν-Ζώρζ, ἀκούσασα ταῦτα, ἀνεπήδησεν ἔντρομος:

— Ἡ Ὑψηλότης σας, εἶπε, σκέπτεται νὰ ὁδηγήσῃ τὴν Δεσποινίδα εἰς ἄλλο θέατρον ἐκτὸς τοῦ θεάτρου τῆς Αὐλῆς;

— Διατί ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ Γάστων. Τὸ θέαμα θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικόν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ καθόλου νἀκούσω τὰς φωνὰς καὶ τὰς κρίσεις τοῦ παρισινοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος, λέγουν, ἐπλημμύρησεν ἀπὸ τώρα τὸ θέατρον τοῦ Ἔλους, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον θέσις.

Ἡ κυρία Σὰν-Ζώρζ ἐμόρφασε καὶ ἀπήντησε ξηρῶς:

— Ἡ Ἐξοχότης σας θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῷ παρατηρήσω ὅτι πρόσωπον τῆς περιωπῆς τῆς Μεγάλης Δεσποινίδος δὲν ἁρμόζει νὰ παρευρεθῇ εἰς ἄλλην παράστασιν, ἐκτὸς ἐκείνων ποῦ δίδονται ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν ἢ διὰ τὴν Αὐλήν.

— Καὶ ὅμως... εἶπεν ἡ νεᾶνις λυπημένη διὰ τὰς ἀντιρρήσεις τῆς παιδαγωγοῦ της, ἐγὼ θὰ ἤμουν τόσον εὐτυχὴς νὰ ἐπήγαινα εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἔλους, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσα-ἴσα χθὲς ἔγινε τόσος λόγος εἰς τῆς Μαρκησίας!...

— Ἀδύνατον! ἀπεφάνθη ξηρῶς ἡ παιδαγωγός.

Ὁ δοὺξ ἐσφύριξεν ἕνα κυνηγετικὸν ᾆσμα, ἐπάτησε καὶ ἄλλην μίαν μπομπονιέραν καί, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ,—διότι ἐβαρύνετο καὶ τὸν παραμικρότερον ἀγῶνα,—ἀπεκρίθη:

— Πολὺ καλά!... τότε θὰ πάγω μόνος μου... Πρέπει νἀκοῦς τὴν παιδαγωγόν σου, κόρη μου, πρέπει νὰ τὴν ἀκοῦς. Εἶνε συνετὴ καὶ μεγάλης ἀξίας γυναῖκα!

Γνωρίζουσα ὅτι θὰ ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἐπιμείνῃ, ἡ Μεγάλη Δεσποινίς, τῆς ὁποίας ἡ κακὴ ἀνατροφὴ ἦτο παροιμιώδης, ἐκύτταξε μὲ θυμὸν τὴν καλὴν κυρίαν Σὰν-Ζώρζ, τῆς ἔβγαλε τὴν γλῶσσάν της δυὸ-τρεῖς φορές, καὶ ἔπειτα, ἀπομακρυνθεῖσα, ἐκάθησεν εἰς μίαν ἄκρην κ' ἔκαμνε τὴν χολιασμένην.

Ὁ Γάστων τῆς Αὐρηλίας ἐξηκολούθησεν ἐν τούτοις νὰ ὁμιλῇ περὶ τοῦ θεάματος εἰς τὸ ὁποῖον ἤθελε, καθὼς ἔλεγε, νὰ παρευρεθῇ *ἰνκόγνιτο*. Καὶ καλέσας ἕνα ὑπηρέτην, τῷ ἔδωσεν ἀμέσως τὰς σχετικὰς διαταγάς:

— Νὰ ἑτοιμάσουν διὰ τὰς ἑπτὰ τὴν μικρὰν ταξειδιωτικὴν ἅμαξαν, τῷ εἶπε.

Ἀλλ' ἔξαφνα τὸ μετενόησε.

— Ὄχι, εἶπε, καλλίτερα θὰ πάγω πεζῇ, μόνος μὲ τὸν Μπιρὸν ποῦ θὰ μὲ συνοδεύσῃ. Θὰ εἶνε πολὺ διασκεδαστικώτερον... Ναί, ἀλλὰ χρειάζεται κάποιος διὰ νὰ μοῦ κρατήσῃ τὴν θέσιν μου. Δὲν μπορῶ νὰ πάω 'στὸ θέατρον πρὶν ἀνάψουν τοὺς πολυελαίους, τί διάβολο!

Ὁ Λούλλης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ ὅλην τὴν συνομιλίαν, ἔδραξεν ἀμέσως τὴν εὐκαιρίαν ποῦ τοῦ παρεῖχεν ὁ τελευταῖος αὐτὸς συλλογισμὸς τοῦ κυρίου του. Καὶ πρὶν προφθάσῃ αὐτὸς νὰ ξαναπτυπήσῃ τὸ κουδουνὶ διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης, ὁ μικρὸς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του, καὶ σταθεὶς εὐσεβάστως ἐνώπιον τοῦ δουκός, τῷ εἶπεν:

— Ἐὰν ἡ Ὑψηλότης σας τὸ ἐπιτρέπῃ, εἰμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐγὼ νὰ τῆς κρατήσω θέσιν εἰς τὸ θέατρον.

Ὁ Γάστων ἤρχισε νὰ γελᾷ:

— Σύ! εἶπεν, ὁ φύλαξ τοῦ παπαγάλου!... Καὶ γιατί τόση προθυμία;

— Γιατί ἔχω μεγάλη ἐπιθυμία νὰ ἰδῶ θέατρο, ἀπεκρίθη ἀφελέστατα ὁ Λούλλης.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[1]) Marais, παλαιὰ συνοικία τῶν Παρισίων.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙΚΟΣ ΤΥΦΛΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΞΕΥΡΑ πρὸ πολλοῦ ὅτι εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν Καλλιθέαν λειτουργεῖ κάποια σχολὴ τυφλῶν παιδίων καὶ πάντοτε ἔλεγα νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ αὐτὸ τὸ περίεργον καὶ πρωτοφανὲς διὰ τὴν Ἑλλάδα πρᾶγμα—τυφλὰ παιδία νὰ διαβάζουν καὶ νὰ γράφουν! — ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀνέβαλλα μὲ τὰς ἐργασίας μου, ἐωςότου προχθὲς μοῦ ἐδόθη ἐπιτέλους εὐκαιρία νὰ τὸ κάμω. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτὴν ἀποκομίζω ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας, σᾶς βεβαιῶ, πολὺ θάργήσω νὰ λησμονήσω...

Διὰ τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὰς Ἀθήνας, ἡ περιγραφή μου θὰ ἦτο ἴσως περιττή. Κάθε Πέμπτην, τὸ ἀπόγευμα, ὁ Οἶκος Τυφλῶν — ὅπως τιτλοφορεῖται τὸ ἵδρυμα, — εἶνε προσιτὸς εἰς ἐπισκέπτας, καὶ καθένας εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ ἕως ἐκεῖ μὲ τὸν τροχιόδρομον καὶ νὰ ἰδῇ ὅσα εἶδα κ' ἐγώ. Ἀλλὰ διὰ τοὺς μακρυνοὺς μας φίλους, οἱ ὁποῖοι εἶνε καὶ οἱ περισσότεροι, θάφιερώσω ὀλίγας σελίδας εἰς τὴν περιγραφὴν τοῦ θαυμασίου αὐτοῦ Σχολείου.

Εἶνε συγχρόνως Σχολεῖον, Οἰκοτροφεῖον καὶ Ἐργαστήριον. Μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον κῆπον, εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἐξοχὴν μὲ τὸν ἀναπετεταμένον ὁρίζοντα, ὑπάρχουν δύο τρία κομψὰ καὶ ἰδιόρρυθμα οἰκοδομήματα. Ἐκεῖ διαιτῶνται, διδάσκονται, παίζουν καὶ ἐργάζονται καμμιὰ δεκαριὰ τυφλὰ παιδάκια, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ τὰς στοργικὰς φροντίδας τῆς Δος Εἰρήνης Λασκαρίδου, ἡ ὁποία ἐσπούδασεν εἰδικῶς εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν παιδαγωγικὴν τῶν τυφλῶν καὶ ἀπεφάσισε νἀφοσιωθῇ ὁλοψύχως εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ *τόσον ἀλτρουϊστικὸν αὐτὸ ἔργον.*

Καὶ ἀκριβῶς ἡ πρώτη μου ὡραία ἐντύπωσις ἦτο ἡ ἐκ τῆς ἀγάπης, τῆς λατρείας, μὲ τὴν ὁποίαν τὰ τυφλὰ παιδία περιβάλλουν τὴν νεαρὰν διδασκάλισσάν των. Ἦσαν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἔπαιζαν, ὅταν τὰ ἐπλησιάσαμεν. Καὶ μόλις ἀντελήφθησαν τὴν Δα Λασκαρίδου, ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς αὐτὴν περιχαρῆ, φωνάζοντα: Ἡ κυρία Εἰρήνη! ἡ κυρία Εἰρύνη! καὶ τὴν περιεκύκλωσαν ὅπως οἱ νοσσοὶ περικυκλώνουν τὴν ὄρνιθα, μὲ θωπείας καὶ μὲ μειδιάματα. Διὰ νὰ ἐννοήσετε δὲ αὐτὴν τὴν ἀγάπην τῶν μικρῶν τροφίμων καὶ πρὸς τὴν διευθύντριαν καὶ πρὸς τὸ κατάστημα ἐν γένει, ἀρκεῖ νὰ σᾶς εἴπω ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν, βλέπων ὀλίγον ἀπὸ τὸ ἕνα μάτι καὶ ὑποβαλλόμενος εἰς θεραπείαν, ἡ ὁποία ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ὅρασιν, *τὸ φοβεῖται*, διότι, λέγει, ἂν ἰατρευθῇ, θὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον καὶ θὰ τὸν στείλουν πάλιν εἰς τοὺς γονεῖς του!...

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται παράδοξον. Ὅσον καὶ ἂν ἀγαποῦν πτωχοὶ ἢ πλούσιοι γονεῖς, τὰ τυφλὰ παιδάκια των, δὲν εἶνε δυνατόν, *δὲν εἰξεύρουν* νὰ τἀγαποῦν ὅσον ἡ Δνὶς Λασκαρίδου, ἡ ὁποία τὰ κάμνει νὰ μὴ αἰσθάνωνται πλέον τὴν ἔλλειψίν των: Νὰ βλέπουν διὰ τοῦ νοῦ καὶ διὰ τῆς ἀφῆς, *ὅσον τὰ ἄλλα παιδάκια βλέπουν διὰ τῶν* ὀφθαλμῶν! Ἐγὼ τουλάχιστον, ὅταν εἶδα κατόπι τοὺς μικροὺς ἐκείνους εἰς τὰ θρανία των, νὰ διαβάζουν, νὰ γράφουν νἀπαγγέλλουν ποιήματα, νὰ τραγουδοῦν, νἀπαντοῦν εἰς ἐρωτήσεις πραγματογνωσίας, καὶ ὅταν μοῦ ἐπεδείχθησαν τὰ ἐργοχειράκια των, τὰ πλεκτά των, τὰ ὑφαντά των, οἱ χάνδρες των, τὰ ξυλουργηματάκια των κτλ, σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἤξευρα πλέον ἂν εἶμαι εἰς Σχολεῖον τυφλῶν ἢ εἰς Σχολεῖον παιδίων μὲ τέσσαρα μάτια...

Καὶ τί ὕφος! τί φαιδρότης! τί εὐθυμία! Ποτέ μου δὲν εἶδα πλέον εὐτυχῆ παιδάκια ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα ἐκεῖνα! Καὶ νὰ συλλογίζεται κανείς, ὅτι πρὸ ἑνὸς ἢ δύο ἐτῶν, μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ ἐγύριζαν ρακένδυτα καὶ κακομοιριασμένα εἰς τοὺς δρόμους, ζητιανεύοντα καὶ θρηνολογοῦντα τὴν τύχην των, διὰ νὰ κινοῦν τὸν οἶκτον τοῦ διαβάτου!...

Αὔριον μεθαύριον, αὐτὰ τὰ παιδάκια θὰ περάσουν εἰς τὸ ἐργαστήριον, καὶ θὰ μάθουν μίαν τέχνην, καὶ μὲ αὐτὴν θὰ εἰμποροῦν ἐξαίρετα νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των. Ὅσα πάλιν ἐπροικίσθησαν ὑπὸ τῆς φύσεως καλλίτερα, θὰ ἐξακολουθήσουν τὰς σπουδάς των καὶ θὰ γίνουν μουσικοὶ ἢ ἐπιστήμονες. Ἀλλὰ καὶ ὅσα δι' οἱονδήποτε λόγον δὲν θὰ εἰμποροῦν πλέον νὰ κερδίζουν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, εἰς τὴν ἰδίαν Σχολὴν θὰ εὑρίσκουν ἄσυλον διαπαντός. *Διότι ὁ «Οἶκος Τυφλῶν»* μὲ αὐτὸ τὸ πρόγραμμα ἱδρύθη ἀπὸ τοὺς φιλανθρώπους, οἱ ὁποῖοι τὸν συντηροῦν: θὰ προστατεύῃ καὶ θὰ περιθάλπῃ τοὺς ἐστερημένους τῆς ὁράσεως, ἀπὸ τῆς νηπιακῆς των ἡλικίας μέχρι τῆς ἐσχάτης των πνοῆς· καὶ ὅπως ἔχει νηπιαγωγεῖον τυφλῶν, οὕτω θὰ ἔχῃ καὶ γηροκομεῖον.

Ἡμᾶς τὸ Σχολεῖον μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερον. Ἤθελα δι' αὐτὸ νὰ σᾶς εἴπω πῶς οἱ μικροὶ τυφλοὶ μανθάνουν ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκταθῶ περισσότερον, ἐπιφυλάσσομαι νὰ σᾶς κάμω τὸ περίεργον αὐτὸ μάθημα εἰς τὸ προσεχές.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ (Συνέχεια)

ΣΚΗΝΗ Β'

Ο ΛΥΚΟΣ, *κρυμμένος, καὶ ἡ* ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ-ΜΑΡΓΟΥΛΑ, *ἡ ὁποία φυάνει τραγουδοῦσα καὶ σταματᾷ:*

ΜΑΡΓΟΥΛΑ: — Ἄχ τί ὡραῖα ποῦ εἶνε ἐδῶ! Κρῖμα ποῦ ἡ μαμμά μοῦ ἀπηγόρευσε νὰ καθήσω *(κυττάζει γύρω τοὺς θάμνους)* καὶ νὰ κόψω φράουλες. *(Ἀφίνει κάτω τὸ καλαθάκι της, πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶνε ὁ λύκος:)* Ἄ, νά, φράουλες!... Καὶ τί ὡραῖες ποῦ εἶνε!...

Ο ΛΥΚΟΣ, *περνᾷ τὸ κεφάλι του καὶ μυρίζει τὸ καλάθι:* — Ψωμί... βούτυρο... αὐτὰ θὰ εἶνε τὸ ἐπιδόρπιόν μου!.. *(Τρυπόνει πάλιν.)*

ΜΑΡΓΟΥΛΑ, *σκιρτῶσα ἀπὸ χαράν:* — Ἄ! νὰ καὶ μενεξέδες!... Ἡ μαμμὰ μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ κόψω ἀλλὰ... δὲν πειράζει! *(Σκύπτει καὶ κόπτει μενεξέδες.)* Θέλω νὰ κάμω ἕνα μεγάλο μπουκέτο γιὰ τὴ γιαγιά μου· θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ πάρα πολύ. *(Τραγουδεῖ σιγὰ-σιγά, μετ'*

ὀλίγον :) Ἐπιτέλους οἱ μενεξέδες δὲν εἶνε φρούλες... καὶ οὔτε ἐκάθησα ὅπως μοῦ εἶπε ἡ μαμμά...

Ο ΛΥΚΟΣ, *ξεπρυπόνει καὶ λέγει μὲ γλυκεῖαν φωνήν :* — Καλημέρα, κοριτσάκι μου !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *μόλις κυττάζουσα αὐτόν:* —Καλημέρα σας !

Ο ΛΥΚΟΣ : — Τί κάμνεις ἐδῶ, παιδί μου ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ :—Παίζεύω λουλούδια γιὰ τὴ γιαγιά μου. Τῆς πηγαίνω ἕνα ψωμὶ καὶ ἕνα βάζο βούτυρο.

Ο ΛΥΚΟΣ : — Μπᾶ ; κ' ἔτσι ὁλομόναχη θὰ περάσῃς τὸ δάσος ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ:—Γιατί ὄχι ; Ἡ μαμμὰ δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ, ἀλλὰ ὁ μπαμπᾶς εἶπε πῶς δὲν εἶμαι κανένα μωρὸ νὰ μὲ φάνε τὰ γουρουνάκια. Ἔπειτα ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι...

Ο ΛΥΚΟΣ : — Οὔτε τὸ λύκο ;

«Τὸ σπίτι της φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ...» (Σελ. 244, στ. α')

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *περιφρονητικῶς:*—Μπᾶ! δὲν εἶδα ποτέ μου λύκο. *(Στρεφομένη πρὸς τὸν λύκον :)* Καὶ πιστεύω, νομίζεις πῶς ὑπάρχουν λύκοι; Ἔτσι τὸ λένε γιὰ νὰ τρομάζουν τὰ μικρὰ παιδιά... ὅταν δὲν θέλουν νὰ κοιμηθοῦν...

Ο ΛΥΚΟΣ, *καθ' ἑαυτόν :*—Ἄ, ἔτσι νομίζεις, μικρούλα μου ; Καλά ! θὰ τὸν ἰδῆς καὶ τὸ λύκο ! *(πρὸς τὴν Μαριγούλαν :)* Καὶ ἡ Γιαγιά σου κάθεται πολὺ μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *δείχνουσα μακράν :*— Ἄ μπᾶ ! τὸ σπίτι της φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ... νά, ἐκεῖ-πέρα, ἐκεῖνο μὲ τὴν κόκκινη σκεπή.

Ο ΛΥΚΟΣ : — Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ φθάσῃς γρήγορα... Ἡ Γιαγιά σου μπορεῖ νὰ βγῇ ἔξω.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ :—Δὲν τὸ πιστεύω. Ἄμα ἔχῃ τοὺς ρευματισμούς της, μένει στὸ σπίτι νύκτα-μέρα. Ἡ καϊμένη !

Ο ΛΥΚΟΣ, *προσποιούμενος οἶκτον :*— Ἡ καϊμένη !... Καὶ λὲς νὰ ἔχῃ σήμερα τοὺς ρευματισμούς της ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ : — Ξέρω κ' ἐγώ ; Ἡ μαμμὰ ἔτσι εἶπε. Καὶ γι' αὐτὸ μ' ἔστειλε νὰ πάω νὰ τὴν ἰδῶ. *(Παύει νὰ κόπτῃ μενεξέδες, γονατίζει καὶ κυττάζει τὸν λύκον :)* Ἀλλὰ σὺ εἶσαι ἕνα χαριτωμένο ζῶον! Πῶς σὲ λένε, σὲ παρακαλῶ ;

Ο ΛΥΚΟΣ : — Εἶμαι σκύλος καὶ τώρα κάνω διακοπές. Τἀφεντικά μου μ' ἔστειλαν ἐδῶ νὰνακνεύσω τὸν ἀέρα τοῦ δάσους καὶ νὰ πάρω λίγο ἀπάνω μου...Μὲ λένε... μὲ λένε Πονηρίδη... Καὶ σένα ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *ἐγειρομένη καὶ ὑποκλινομένη :* — Μαριγούλα, στὶς διαταγές σας !

Ο ΛΥΚΟΣ : — Χαίρω πολύ. *(Καθ' ἑαυτόν :)* Θὰ πάω πρῶτα νὰ ξεκοκκαλίσω τὴ γρηά, γιὰ νὰ χορτάσω... καὶ ὕστερα, ἅμα ποῦ θὰ ἔλθῃ ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, τὴν τρώω καὶ αὐτὴ μὲ τὸ ψωμὶ καὶ μὲ τὸ βούτυρο... γιὰ νὰ ξεστομίσω !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *δείχνουσα εἰς τὸν λύκον τὴν ἀνθοδέσμην της :*—Δὲν εἶνε ὡραῖοι οἱ μενεξέδες μου ; ἔ ;

Ο ΛΥΚΟΣ :— Ναί, ἀλλὰ μόνο ποῦ δὲν εἶνε ἀρκετοί . . . Ἂν δὲν ἤμουν τόσω βιαστικός, θὰ σὲ βοηθοῦσα νὰ κάμῃς ἕνα μεγαλήτερο μπουκέτο. Ἀλλὰ τώρα μὲ περιμένουν... Ἀντίο, κοριτσάκι μου, καὶ καλὲς ἀντάμωσες !...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *ἡ ὁποία ἤρχισε πάλιν νὰ κόπτῃ μενεξέδες :*— Στὸ καλό, κύριε Πονηρίδη !... *(Στρεφομένη:)* Μπᾶ! φύγε κηόλα; Πῶς τρέχει !...*(Φοβισμένη:)* Ἀί! ξέχασα πῶς ἡ μαμμὰ μοῦ εἶπε νὰ μὴ μιλήσω μὲ κανένα ! *(Ἡσυχάζουσα :)* Ναί, ἀλλὰ μοῦ εἶπε μὲ ἄνθρωπο, ὄχι μὲ ζῷο ! Τί πειράζει ἂν μίλησα λίγο μ' ἕνα σκύλο, ποῦ κάνει 'στὸ δάσος τὶς διακοπές του ;... Ἀλήθεια ὅμως, εἶχε κάτι μάτια γαλιστερά... Ἄ ! ἡ μαμμὰ μοῦ εἶπε νὰ μὴ καθήσω πουθενά ! . . . *(Ἡσυχάζουσα :)* Δὲ βαρυέσαι ! ποῦ θὰ τὸ μάθῃ ;. . . Ὁ σκύλος βέβαια δὲ θὰ πάῃ νὰ τῆς τὸ 'πῇ... *(Μαζεύει τὰ πράγματά της ἑτοιμαζομένη νὰ φύγῃ :)* Ἄ, Θέ μου ! κοντεύει νὰ βραδυάσῃ. Πρέπει νὰ τρέξω τώρα ! *(Φεύγει τρέχουσα.)*

—Μὰ δὲν θὰ ἔλθῃ τέλος πάντων αὐτὴ ἡ μικρούλα ; Τὴ γιαγιά, ποῦ τὴν ἔφαγα μόλις ἦλθα, πάει πιά, τὴν ἐχώνεψα. Καὶ ἄργισα πάλι νὰ πεινῶ... Ἔπειτα, τί τραχειὰ ποῦ ἦταν ! Πετσὶ καὶ κόκκαλο... Ἄ ! δὲν ξαναβάζω πιὰ 'στὸ στόμα μου γιαγιές ! . . . *(Ἀκροᾶται :)* Ἂς ἔλθῃ ἐπιτέλους νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ ἡ μικρούλα, ἡ τρυφερή, μὲ τὰ ροδοκόκκινά της μάγουλα ! . . . *(Κυττάζεται :)* Καλὰ ἐμαράρεύτηκα ἔτσι. Δὲ θὰ μὲ γνωρίσῃ. . . Νάξερα ὅμως, εἶμαι τόσο ἄσχημος σὰν τὴ γρηά ; ! . . . Ἂς εἶνε, ἔπρεπε νὰ πεθαίνω τῆς πείνας γιὰ νὰ ριχτῶ 'ς ἐκεῖνα τὰ κόκκαλα... *(Ἀκροᾶται :)* Ἀκούω βήματα ! Αὐτὴ εἶνε !... Εὐτυχῶς ἐνύκτωσε κηόλα, ἐσκοτείνιασε. *(Κτυποῦν τὴν θύραν. Ὁ λύκος μὲ γεροντικὴν φωνήν :)* Ποιὸς εἶνε ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *ἔξωθεν :*— Ἐγώ...ἡ Μαριγούλα... σᾶς φέρνω ἕνα καρβέλι ψωμὶ φρέσκο κ' ἕνα βάζο βούτυρο !

Ο ΛΥΚΟΣ, *περιχαρής :* — Ἄ, καλά, καλά !... Τράβα τὸ σχοινάκι, θὰ σηκωθῇ ὁ μάνταλος κ' ἡ πόρτα θὰ νοίξῃ.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *εἰσερχομένη, ὀπισθοχωρεῖ πρὸ τοῦ σκότους :*—Μπᾶ !... γιατὶ ἔτσι σκοτεινά, γιαγιάκα ; Νάνοίξω τὶς γρίλλιες ;

Ο ΛΥΚΟΣ, *ζωηρῶς :* —Ὄχι, ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ, παιδάκι μου, μὴν τὸ κάμῃς ! Τὸ πολὺ φῶς μὲ βλάπτει 'στὰ μάτια.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ :—Ἄ, γι' αὐτό ; . . . Ἔχετε ὅμως σήμερα, γιαγιάκα, τόσω ἀστεία φωνή. Γιατί ;

Ο ΛΥΚΟΣ : — Εἶμαι συναχωμένη, παιδί μου. Μόλις καὶ μετὰ βίας μπορῶ καὶ μιλῶ. . . Ἄφισε λοιπὸν τὸ καλαθάκι σου . . . Θὰ εἶσαι κουρασμένη. . . Κ' ἔλα, νὰ σὲ χαρῶ, νὰ καθήσῃς νὰ ξεκουρασθῇς κοντά μου.

«Τράβα τὸ σχοινάκι...» (Σελ. 244, στ. γ')

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ, *βγάζει τὸ ἐπανωφόρι της :* —Ἀμέσως, γιαγιάκα! *(Πλησιάζει καὶ κάθεται εἰς τὸ κρεββάτι.)*

Ο ΛΥΚΟΣ, *τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν τραβᾷ κοντά του:*—Ἔτσι, νὰ σὲ χαρῶ... νὰ ζεσταθῇς λιγάκι κοντά μου. . . Μοῦφερες καὶ μενεξέδες ἔ ; ἀκούω τὴ μυρωδιά... *(Καθ' ἑαυτόν :)* Τί ὡραῖα ποὺ μυρίζει τὸ φρέσκο κρέας !...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ο ΛΥΚΟΣ, *μόνος, ἐξηπλωμένος εἰς τὸ κρεββάτι τῆς γιαγιᾶς, φορεῖ νυκτικὸν ὑποκάμισον καὶ σκοῦφον. Τὸ δωμάτιον ἔχει ὀλίγα πτωχικὰ ἔπιπλα :*

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ εὐγένεια εἶνε νόμισμα τὸ ὁποῖον πλουτίζει ὄχι ἐκεῖνον ποῦ τὸ δέχεται, ἀλλ' ἐκεῖνον ποῦ τὸ ἐξοδεύει.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Δευτέρα ἀνάκρισις.

Ἡ χάρις τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννὼφ ἐπροξένησε μεγάλην ἐντύπωσιν ὄχι μόνον εἰς τὴν Ρίγαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς. Διέβλεπον εἰς αὐτὴν νέον περιφανὲς δεῖγμα τῆς εὐνοίας, διὰ τῆς ὁποίας περιέβαλλεν ἡ Κυβέρνησις τὰς ἀντιγερμανικὰς τάσεις. Ὁ ἐργατικὸς πληθυσμὸς τὴν ἐπεκρότησεν ἀνεπιφυλάκτως. Ἡ ἀριστοκρατία ὅμως καὶ ἡ μεσαία τάξις ἐμέμφετο τὴν αὐτοκρατορικὴν ἐπιείκειαν ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐπεκτεινομένη, μετὰ τὸν Βλαδίμηρον, καὶ μέχρι τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Βεβαίως, ἡ γενναία διαγωγὴ τοῦ δραπέτου, ὁ ὁποῖος παρεδόθη μόνος του, ἤξιζεν αὐτὴν τὴν χάριν, καί, μετ' αὐτῆς, τὴν τελείαν του ἀποκατάστασιν καὶ τὴν ἀνάκτησιν τῶν πολιτικῶν του δικαιωμάτων, τῶν ὁποίων ἡ καταδίκη τὸν εἶχε στερήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἀπετέλει τρόπον τινὰ καὶ διαμαρτυρίαν ἐναντίον τῆς ἐνοχοποιήσεως τοῦ καθηγητοῦ, πολίτου χρηστοῦ ἀνέκαθεν καὶ κοινῶς τιμωμένου, ὁ ὁποῖος ἦτο ἤδη καὶ ὁ ἐνδεδειγμένος ὑποψήφιος τοῦ σλαυϊκοῦ κόμματος κατὰ τὰς προσεχεῖς δημαιρεσίας ;

Οὕτω τουλάχιστον ἐκρίθη ἡ αὐτοκρατορικὴ πρᾶξις, ὁ δὲ στρατηγὸς Γόρκος δὲν ἀπέκρυπτε ποσῶς τὴν περὶ αὐτῆς γνώμην του.

Ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ φρουρίου τῆς Ρίγας συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Ραγκενώφ, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταδῇ αὐτοπροσώπως νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὸ οὐκάζιον τοῦ Τσάρου. Ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, καὶ ἐπειδὴ ἡ εἴδησις εἶχε τηρηθῇ μυστική, ἡ Ἴλκα καὶ ὁ πατέρας της τὴν ἤκουσαν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ποῖον κῦμα χαρᾶς κ' εὐγνωμοσύνης ἐκλημμύρισε τότε τὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ εὐτυχία ἐφαίνετο ἐπιτέλους ἐπανερχομένη !...

Μετ' ὀλίγον κατέφθασαν ὁ ἰατρὸς Χαμίν, ὁ κ. Δελλαπὸρτ καὶ μερικοὶ ἄλλοι οἰκογενειακοὶ φίλοι. Ὅλοι κατεφίλουν καὶ συνέχαιρον τὸν Βλαδίμηρον. Τὰς ἐναντίον τοῦ καθηγητοῦ κατηγορίας ποῖος τὰς ἐσυλλογίζετο τώρα !

— Καὶ καταδικασμένος ἂν ἦσθε, τῷ εἶπεν ὁ κ. Δελλαπόρτ, κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἀθωότητός σας.

— Μὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ καταδικασθῇ ! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός.

—Ἂν κατεδικάζετο, ἐδήλωσε τότε ἡ Ἴλκα,—ὁ Βλαδίμηρος, ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγώ, θὰ ἀφιερώναμεν τὴν ζωήν μας διὰ νὰποδείξωμεν τὴν ἀθωότητά του !

Ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ὠχρὸς ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους συγκινήσεις, δὲν ἐπρόφερε λέξιν. Ἐμειδίαν μόνον μελαγχολικῶς. Ἐσυλλογίζετο ἴσως ὅτι τὰ πάντα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὴν ἀτελῆ δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων... Μήπως δὲν ὑπῆρχαν τόσα παραδείγματα ἀθώων καταδικασθέντων ἀνεκλήτως ;...

Τὴν ἑσπέραν, πέριξ τοῦ τείου, συνηθροίσθησαν οἱ στενώτεροι φίλοι τοῦ Βλαδιμήρου καὶ τοῦ Νικολέφ. Καὶ ἐκεῖ, ἐνώπιόν των, ἡ Ἴλκα ἀφελέστατα ἐδήλωσεν :

—Ὅταν θέλῃς, Βλαδίμηρε, γίνομαι σύζυγός σου !

Τὴν δήλωσιν ταύτην ἐχαιρέτησαν ἐκρήξεις ἐνθουσιώδους χαρᾶς, καὶ οἱ γάμοι ὡρίσθη νὰ γίνουν μετὰ ἓξ ἑβδομάδας. Ἐν δωμάτιον τοῦ ἰσογείουπαρεχωρήθη εἰς τὸν Βλαδίμηρον Γιαννώφ. Ἡ περιουσία τῶν δύο μελλονύμφων ἦτο γνωστή. Ἡ Ἴλκα δὲν εἶχε τίποτε, καὶ μέχρι τινὸς ὁ Νικολὲφ εἶχεν ἀποκρύψῃ τὴν οἰκονομικήν του θέσιν, τὰς ὑποχρεώσεις του πρὸς τὴν Τράπεζαν Γιοχάουζεν ἐξ αἰτίας τῶν πατρικῶν χρεῶν. Μὲ τὰς οἰκονομίας του εἶχε κατορθώσῃ νὰ πληρώσῃ ἀρκετὸν μέρος, καὶ ἤλπιζε πάντοτε ὅτι θὰ κατώρθονε μὲ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ οἰκονομήσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Ἰδοὺ διατί, μέχρι τινός, δὲν εἶχεν εἰπῇ τίποτε εἰς τὰ παιδιά του καὶ διατὶ δὲν ἐγκρίθιζαν ὅτι τὸ τελευταῖον γραμμάτιον τῶν 18,000 ρουβλίων ἔληγε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἔπρεπεν ἐν τούτοις νὰ τὸ μάθουν. Ὁ Βλαδίμηρος δὲν ἠμποροῦσε νὰγνοῇ τὸν νέον κίνδυνον τὸν ἀπειλοῦντα τὴν οἰκογένειαν... Τοῦτο ἄλλως τε δὲν θὰ μετέβαλλε τὰ αἰσθήματά του πρὸς τὴν νεάνιδα. Αὐτός, μὲ τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἀποδώσῃ ὁ Δημήτριος Νικολέφ, βοηθούσης τῆς δραστηριότητός του καὶ τῆς εὐφυΐας του, ἠμποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα μέλλον.

Ἂν ἡ οἰκογένεια Νικολέφ ἦτο τώρα εὐτυχής,—τοὐλάχιστον εὐτυχεστέρα, ἢ ὅσον ἠμποροῦσε πρὸ ὀλίγου νὰ ἐλπίζῃ,—ὁποία ἀντίθεσις πρὸς τὴν οἰκογένειαν Γιοχάζεν! Ἠμπόρεσαν νὰ μεταφέρουν εἰς Ρίγαν τὸν βαρέως πληγωμένον Κάρολον καὶ ὑπῆρχεν ἐλπὶς νὰ θεραπευθῇ μὲ τὰς περιποιήσεις καὶ μὲ τὸν καιρόν. Ἀλλ' εἰς τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον συνῆπτε πρὸς τὸν καθηγητήν, ὁ Φράγκ Γιοχάουζεν ἠσθάνετο τὴν νίκην νὰ τῷ διαφεύγῃ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἐθεώρει βεβαίαν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ τρομερὰ ὅπλα τοῦ μίσους, πρὶν ἀκόμη τὰ χρησιμοποιήσῃ, ἐθραύσθησαν εἰς τὰς χεῖράς του. Ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα δὲν ἤλπιζε πλέον μεγάλα πράγματα. Καὶ δὲν τῷ ἔμενεν ἄλλο, διὰ νὰ κατισχύσῃ τοῦ πολιτικοῦ του ἐχθροῦ,

«Εἰς νέας ἐρεύνας ἐπιτοπίους...» (Σελ. 246, στ. β'.)

παρὰ τὸ εἰς χεῖράς του γραμμάτιον, τὸ ὁποῖον πιθανώτατα ἐκεῖνος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν λῆξίν του.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη, οἱ ἄνθρωποι οἱ κρίνοντες τὰ πράγματα ἀμερολήπτως, δὲν ἐπίστευαν πλέον εἰς τὴν ἐναντίον τοῦ Νικολὲφ κατηγορίαν καὶ ἔτειναν μάλιστα νὰ στρέψουν τὰς ὑπονοίας των ἐναντίον τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*.

Τῷ ὄντι, ἂν ἀπεκλείετο ἡ παρέμβασις κακούργου ἐκ τῶν ἔξω, ἔπρεπε τότε νὰ ἐνοχοποιηθῇ ὁ Κρόφφ. Τὸ παρελθόν του ἦτο ὑπὲρ αὐτοῦ ἢ ἐναντίον του ;... Τῇ

ἀληθεία, δὲν ἦτο οὔτε καλὸν οὔτε κακόν. Ὁ Κρὸφ εἶχε φήμην ἀνθρώπου τραχέος καὶ φιλοχρημάτου. Ἔζη μόνος, ἀκοινώνητος, χωρὶς οἰκογένειαν, εἰς τὸ ἔρημον καπηλεῖον τὸ ὁποῖον ἐσυγκάζετο ἀπὸ γεωργοὺς καὶ ὑλοτόμους. Ὁ πατήρ του καὶ ἡ μήτηρ του, γερμανικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε σπάνιον εἰς τὰς Βαλτικὰς Ἐπαρχίας, — ἀνήκοντες εἰς τ' ὀρθόδοξον δόγμα, εἶχαν ζῆσῃ ἀρκετὰ πτωχικῶς διὰ τῶν εἰσοδημάτων τοῦ καπηλείου ἐκείνου. Ἡ οἰκία μετὰ τοῦ κήπου ἦτο πᾶν ὅ,τι ὁ υἱὸς ἐκληρονόμησεν ἀπὸ αὐτούς, ἡ δὲ ἀξία τῶν ἀκινήτων τούτων δὲν ὑπερέβαινε βεβαίως τὰ χίλια ρούβλια. Ἄγαμος, χωρὶς κἀν ὑπηρέτην ἢ ὑπηρέτριαν, ὁ Κρὸφ ἔζη ἐκεῖ καὶ τὰ ἔκαμνεν ὅλα μόνος του, μὴ ἀπουσιάζων παρὰ μόνον ὁσάκις μετέβαινεν εἰς τὸ Περνάου νἀνανεώσῃ τὰς προμηθείας του.

Ὁ δικαστὴς Κέρστορφ διετήρει πάντοτε μερικὰς ὑπονοίας ἐναντίον του καπήλου. Ἦσαν ἀρά γε βάσιμοι αὗται αἱ ὑπόνοιαι, καὶ διὰ νὰ τὰς ἐξαλείψῃ, ὁ Κρὸφ κατηγόρει τώρα τὸν συνταξειδιώτην τοῦ τραπεζίτιπου ὑπαλλήλου ;.... Μήπως τὰ ἴχνη ἐκεῖνα, τὰ παρατηρηθέντα εἰς τὸ πράθυρον τοῦ δωματίου τᾶ εἶχε κάμῃ αὐτός ; μήπως αὐτὸς εἶχε τοποθετήσῃ κατόπιν εἰς τὸ δωμάτιον τὸν συνδαυλιστῆρα, ὁ ὁποῖος τῷ ἐχρησίμευσε διὰ νὰ παραβιάσῃ τὸ ἄλλο παράθυρον ; καὶ τέλος, μήπως αὐτὸς εἶχε διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα εἴτε πρό, εἴτε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, κατὰ τοῦ ὁποίου, χάριν εἰς τὰς προφυλάξεις ποῦ εἶχε λάβῃ, ἐστράφησαν ἐξ ἀρχῆς αἱ ὑπόνοιαι τῆς δικαιοσύνης ;... Καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐδῶ νέος μῦτος διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ κανείς, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὸ ἄπλετον φῶς, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ φωτίσῃ τὴν σκοτεινὴν ὑπόθεσιν ;

Ἄλλως τε, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ ἀφιξις τοῦ Βλαδιμήρου Γιαννὼφ ἀπήλλαξε σχεδὸν πάσης κατηγορίας τὸν Δημήτριον Νικολέφ, ὁ Κρὸφ ἔπρεπε νὰ φοβῆται ὅτι ἡ θέσις του θὰ καθίστατο δυσχερεστέρα. Ἀντὶ πάσης θυσίας ἔπρεπε νἀνακαλυφθῇ ὁ ἔνοχος, καὶ βεβαίως ἡ ἀνάκρισις θἀπέβλεπε τώρα εἰς αὐτόν.

Γνωρίζομεν ὅτι μετὰ τὴν δολοφονίαν, ὁ Κρὸφ δὲν ἄφινε τὸ καπηλεῖόν του παρὰ διὰ νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀνακριτοῦ. Ἂν καὶ ἐλεύθερος, ἐπετηρεῖτο ὅμως αὐστηρότατα ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν. Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πὸς καθὼς καὶ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Νικολέφ, καὶ τὰ δύο κλειδωμένα,—αἱ κλεῖδες εὑρίσκοντο εἰς χεῖρας τοῦ ἀνακριτοῦ,—κανεὶς δὲν ἠμπόρεσεν ἔκτοτε νὰ εἰσέλθῃ. Τὰ πράγματα λοιπὸν εὑρίσκοντο ὅπως τὰ εἶχαν ἀφίσῃ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀνακρίσεως.

Ἂν ὁ Κρὸφ δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ πρὸς πάντα συνομιλητήν του ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἔσφαλλεν ἐγκαταλείπουσα τὴν ἐναντίον τοῦ Νικολέφ καταδίωξιν, ἐὰν ἐβεβαίονεν ὅτι ὁ ταξειδιώτης ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἀληθῆς ἔνοχος, ἐὰν δὲν ἔπαυε νὰ τὸν κατηγορῇ ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ Κέρστορφ, ἐὰν ὑπεστηρίζετο εἰς τὰ λεγόμενά του ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ καθηγητοῦ ἐάν, ἀπεναντίας, οἱ φίλοι τοῦ Νικολέφ ἐπέρριπτον τὸ ἔγκλημα εἰς τὸν κάπηλον,—τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οὔτε τοῦ ἑνὸς οὔτε τοῦ ἄλλου ἡ θέσις ἦτο καθαρά, καὶ ὅτι θὰ ἔδιδεν ἀφορμὴν εἰς τὰς σφοδροτέρας κατηγορίας ἐφ' ὅσον ὁ ἔνοχος δὲν ἔπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Ὁ Βλαδίμηρος Γιαννὼφ καὶ ὁ ἰατρὸς Χαμὶν συνωμίλουν συχνὰ περὶ τῆς ὑποθέσεως. Ἐννέοουν ὅτι ἄλλος τρόπος διὰ νὰ κλεισθοῦν τὰ στόματα τοῦ Γιοχάουζεν καὶ τῶν ἐπαδῶν του δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὴ τὸ νὰ συλληφθῇ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος, νὰ δικασθῇ καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδικασθῇ. Καὶ ἐνῷ ὁ Δημήτριος Νικολὲφ ἐφαίνετο λησμονήσας πλέον τὰ κατὰ τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα, οἱ φίλοι του δὲν ἔπαυαν νὰ παροτρύνουν τὴν ἀνάκρισιν καὶ νὰ τὴν βοηθοῦν μὲ τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας συνέλεγον πανταχόθεν. Ἄλλως τε ἐνοχοποίουν μὲ τόσην βεβαιότητα πλέον τὸν κάπηλον, ὥστε, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς κοινῆς γνώμης, ὁ κ. Κέρστορφ καὶ ὁ συνταγματάρχης Ραγκενὼφ ἀπεφάσισαν νὰ προβοῦν καὶ εἰς νέας ἐρεύνας ἐπιτοπίους. Πρὸς τοῦτο δὲ, τὴν 5 Μαΐου, ὁ ἀνακριτής, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης Ἔκ, ἀναχωρήσαντες τὴν προτεραίαν, ἔφθασαν λίαν πρωὶ εἰς τὸ Κατηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἑλενίτσα κατόπιν τῆς τελευταίας συζητήσεως, ὅτι εἰς τὸν Ἄρην ὅσως κατοικοῦν ἄνθρωποι :

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω, γιατί πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀνέβηκαν ἐκεῖ πάνω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

***

Ἠκούσθη λέγων ὁ *Βαρῶνος Σκαρπίας* :

— Ἄκουσες ποτὲ νὰ τραγουδοῦν οἱ δύο αὐτοὶ κύριοι μαζί ; Ἐγὼ τοὺς ἄκουσα χθὲς εἰς τὸ θέατρον. Ἐτραγούδησαν θαυμάσια... μίαν ἀμωφδίαν ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κήρυκος τοῦ Δικαίου

Οἱ *ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.*

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ὅλοι θὰ λάβουν μέρος !
Καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον Ἀναγνώσατε τοὺς ὅρους !

1.—Τὸ κατωτέρω γαλλικὸν τεμάχιον, τὸ ὁποῖον δανειζόμαι ἀπὸ παρισινὸν παιδικὸν περιοδικόν, πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως,—χωρὶς ἑλληνικοῦρες ἀλλὰ καὶ χωρὶς χυδαϊσμοὺς—πιστῶς συγχρόνως καὶ ἐλευθέρως τόσον, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν γαλλισμοί.

2.—Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη καθαρὰ εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο, καὶ ὁπωσδήποτε γεγραμμένη εὐκαναγνώστως.

3. — *Ἐξαιρετικῶς* εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ***καὶ ὅσοι συνδρομηταὶ ἢ συνδρομήτριαι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον, καθὼς καὶ τἀδέλφια των*** μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὅλοι αὐτοὶ πρέπει νὰ στεῖλουν, μαζὶ μὲ τὸ χειρόγραφον, ***καὶ 10 λεπτὰ εἰς*** γραμματόσημον, ὃς δικαίωμα συμμετοχῆς. Ἐννοεῖται ὅτι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον, θὰ λάβουν μέρος *δωρεὰν*.

4. — Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον εἶνε τὸ ἑξῆς :

LA SENSITIVE

Une de nos amies a entendu dire d' une dame très délicate «*C' est une vraie sensitive*» et elle n'a pas compris pourquoi l'on s'exprimait ainsi.

Qu'elle sache donc que le nom de *sensitive* a été donné à une plante vraiment très singulière car il suffit de la toucher même aussi légérement que possible,pour qu'elle fasse aussitôt des mouvements indiquant que le moindre toucher lui est désagréable. Elle recule et replie ses feuilles, ses fleurs, qui ensuite ne reprennent que peu à peu leur position ordinaire.

C'est là un phénomène dont les savants n'ont pas encore réussi à expliquer la cause.

Chez nous la *sensitive*, qui reste toute petite, n'est cultivée que par curiosité, vu qu'elle n'a aucune beauté particulière; mais en Amérique, au Brésil, son pays d'origine, où elle atteint jusqu' à trois ou quatre mètres de hauteur, elle forme dans les forêts des fourrés épais, que le voyageur qui les traverse, ou même l'oiseau qui s'y pose, bouleverse complètement. Toutefois, au bout d'une demi-heure, tout est revenu à son attitude primitive.

Et c'est par analogie que l'on compare à cette plante les personnes d'une grande sensibilité..

comme sans doute la dame en question.

5.— Βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς Διαγωνισμοὺς (ἴδε Ὁδηγὸν Κεφ. Ε', ἄρθρον 3, § α. β, γ,' ἢ δὲ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ.

6.—Μεταφράσεις διὰ τὸν Διαγωνισμὸν εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ..

ΣΕ συγχαίρω, *Φῶς τῆς Νυκτός*, διὰ τὸν «ἐπιτυχῆ» προβιβασμόν σου. Τρόπος νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ πρὸς ὃν ἀπευθύνεται ἡ πρότασις, νὰ δέχεται τὴν ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν, δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχῃ μεγάλην πιθανότητα ὁ προτείνων ὅτι θὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ πρότασίς του καὶ δὲν θὰ πάνε χαμένα τὰ λεπτὰ τῆς δημοσιεύσεώς του, ἂς κρατῇ σημειώσιν ἐκείνων ποῦ προτείνουν συχνά, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἂς προτείνῃ, οἱ ὁποῖοι εἶνε βέβαιον ὅτι ἀνταλλάσσουν.

Ἠχὼ τῆς Καρδίας, μὲ μεγάλην μου εὐχαριστησιν ἐδιάβασα τὸ ὡραῖόν σου γράμμα. Περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ τώρα καὶ ἡ *Διοπτροφόρος*. Τὴν εἰκόνα τῆς *Κυρίας δὲν μὲ Μέλει* ἀργήσης νὰ ἰδῆς, διότι αἱ εἰκόνες τῶν βραβευομένων εἰς Κυριακὴν δημοσιεύονται συνήθως εἰς φυλλάδιον Κυριακῆς.

Ὁ Μεσημβρινὸς Ἀστὴρ ἀνέγνωσε εἰς ἐφημερίδα ὅτι ὁ Μενελὶκ ἰδὼν ἕνα Γερμανὸν ἔχοντα αὐτοκίνητον, παρεκάλεσε νὰ τοῦ τὸ χαρίσῃ. Ὁ δὲ Γερμανὸς τοῦ τὸ ἐχάρισε προθύμως, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδίδαξε μερικοὺς θαγενεῖς τὸν τρόπον τοῦ ὁδηγεῖν αὐτὸ καὶ παρέλαβε μερικοὺς εἰς Γερμανίαν διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ καλλίτερα. Ἰδού, προσθέτει ὁ *Μεσημβρινὸς Ἀστήρ*, ἐὰν ἔκαμνε αὐτὸ καὶ ὁ Ἄγγλος τοῦ Καραμπαμπούλα, ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δὲν θὰ ἐπάθαινε τόσα καὶ τόσα μὲ τὸ αὐτοκίνητον.

Λευκὸν Κρίνον, τὸ γραμματάκι σου ὅπως πάντοτε χαριτωμένον. Ἔχεις δίκηο, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ἀλληλογραφία μου ἦτο ζωηροτέρα καὶ εὐφυεστέρα, διότι οἱ ζωηροὶ καὶ εὐφυεῖς εἰς τὸν κύκλον μας ἦσαν φαίνεται περισσότεροι, καὶ πρὸ πάντων μοῦ ἔγραφαν συχνότερα ἢ μᾶλλον *τακτικά*.

Ἡ Μαργαρίτα τῆς Ἀκροπόλεως μοῦ γράφει : «Καλὲ τί ζέστη εἶνε αὐτή ! κοντεύω νὰ σκάσω ! Ὁ ἥλιος πυρπολεῖ ἀπ' ἔξω τὰ παράθυρα ἐπιμόνως, καὶ ἐγὼ ἡ καϋμένη κάθε τόσο κάμνω μὲ ἕνα ριπίδι ἀέρα ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸν κάμῃ δροσερόν. Ὅση ὅμως ζέστη καὶ νὰ κάμῃ σοῦ γράφω ἕνα γραμματάκι, μόνον καὶ μόνον νὰ μὴ μὲ ξεχνᾶς». —Καὶ μεῖς ἐδῶ τὰ ἴδια, ζέστη ποῦ πάει καπνός ! Ἀλλὰ καὶ μεῖς βλέπετε, σᾶς γράφομεν διὰ νὰ μὴ μᾶς ξεχνᾶτε . . .

Ἐξυπνε Βλάκα, πραγματικῶς τὸ σύγγραμμα αὐτὸ τοῦ κ. Δρακούλη ἔχει μέσα μεγάλας ἀληθείας καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ ποῦ τὸ ἐδιάβασες· πρόσεξε ὅμως νὰ μὴ τὰ πάρῃς ὅλα τοῖς μετρητοῖς καὶ θελήσῃς νὰ τὰ ἐφαρμόσῃς ἀποτόμως. —Διὰ τὴν καθυστέρησιν τοῦ φύλλου βεβαίως πταίει τὸ ἐκεῖ Ταχυδρομεῖον.

Βλέπεις, *Ἀτρόμητε Γυμνασιόπαι*, ὅτι σιγὰ σιγὰ προχωρεῖ κανείς. Εἰς τὸν προηγούμενον Διαγωνισμὸν εἶχες λάβῃ ἔπαινον, εἰς τοῦτον τρίτον βραβεῖον, εἰς τὸν ἄλλον δεύτερον, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἔστειλα τὸν τόμον ποῦ ἐζήτησες, μὲ τὰ συγχαρητήριά μου.

Πληροφοροῦμαι μετὰ χαρᾶς, ὅτι νέος σύλλογος ἱδρύεται ἐν Καΐρῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Θέτις» καὶ ὑπὸ πρόεδρον τὸν *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*. Ἅμα μάθω καὶ ἄλλας πληροφορίας θὰ σᾶς εἴπω.

Ὁ *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου* μοῦ γράφει: «Πενταχοσίους μόνον συνδρομητὰς ἀκόμη καὶ θὰ ἔχωμεν τὴν πολυτελῆ ἔκδοσιν ; Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε ! καὶ νὰ εἶσαι βεβαία ποῦ θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν, ἄλλως θὰ εἶνε ἐντροπή μας ! Οἱ ἐν Καΐρῳ ἀναλαμβάνουν νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἓν εἰκοστὸν τοῦ ἔργου. Δὲν θὰ εὑρεθοῦν καὶ ἄλλοι διὰ τὰ λοιπὰ δεκαεννέα εἰκοστά ;... Ἐνέργεια καὶ θάρρος, τώρα μάλιστα ποῦ φθάνομεν στὸ τέρμα».

Τὸ *Γλυκοχάραμα*, χάρις εἰς τὸ Περιοδικόν μας ἔκαμε ἕνα ἀδελφόν του ξεφτέρι. Καὶ ξεύρετε πῶς ; Δὲν τοῦ ἔδινε νὰ διαβάσῃ τὸ φυλλάδιόν μου παρὰ μόνον ἀφοῦ ἐμάνθανε εἰς τὴν ἐντέλειαν τὰ μαθήματά του. Νὰ μία ὡραία μέθοδος, τὴν ὁποίαν συνιστῶ εἰς ὅλα τὰ μεγαλείτερα ἀδέλφια, καὶ εἰς τοὺς γονεῖς.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ὁ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» ἐνέγραψε τοὺς ὑπ' ἀριθ. 9 καὶ 10 ἐ. ἔ. συστηθέντας ἀπόρους διὰ μίαν ἐξαμηνίαν ἕκαστον καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 18 τοῦ 1906 διὰ μίαν τριμηνίαν.

Ὁ ἐν Καΐρῳ Σύλλογος «Μέμφις», διὰ χρημάτων εἰσπραχθέντων ἐκ τοῦ Λαχείου του, ἐνέγραψε τοὺς ὑπ' ἀριθ. 6, 8, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18 19 ἐ. ἔ. καὶ 17 τοῦ 1907 συστηθέντας ἕνδεκα (11) ἀπόρους, ἐξ ὧν τὸν ὑπ' ἀριθ. 6 δι' 9 μῆνας, τοὺς ὑπ' ἀριθ. 14 καὶ 15 δι' ἓξ μῆνας καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους δι' ὁλόκληρον ἔτος.

Εὖγε εἰς τοὺς λαμπροὺς Συλλόγους, οἱ ὁποῖοι περιμένουν νὰ ἴδουν καὶ ἄλλων ἀπόρων συστάσεις, διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψουν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908."Οσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα : *Κασταν*ὴ *Ἑλληνοπούλο*, κ. (Ε. Σ.) *Ναυσικᾶ*, κ. (Ν. Σ) *Μικρὴ Ξανθούλα*, κ. (Ι. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς : Διὰ τὰς πρότας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ *Ὀνειροπόλος Ψυχὴ* (0) μὲ *Παιδὶ τοῦ Μωριᾶ*, *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*, *25ην Μαρτίου* —ὁ *Μορδάουν* (0) μὲ *Ζιζάνιον Πύργον*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*, *Εὐχὴν τῆς Μάνας*·—τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (0) μὲ *Ρηγολέττον*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, *Ἀνωνυμία*·—ὁ *Γρηγόριος Πέμπτος* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Κλέος*, *Αἰθεροβόμωνα Ἀρματηλάτην*, *Κυανόλευκον Λάβαρον*, *Ἀρην*, *Ὡρίωνα*·—ὁ *Παγζουρλισμὸς* (0) μὲ *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*, *Πλοίαρχον Νέμον*, *Πάσχουσαν Ἑλλάδα*·—ἡ *Κόκκινη Γραβάτα* (0) μὲ *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανόν*, *Εὐχὴν τῆς Μάνας*, *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου*·—ἡ *Σελησολάτρις* (0) μὲ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαι*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Μαραμένην Φύσιν*, *Ἐλληνίδα Μητέρα*, *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Μελαγχολικὴν Κρητικοπούλαν*, *Σαρίαν Ἡγεμονόπαιδα*, *Ἰδανικότητα*·—ἡ *Κυανόλευκος Σημαία* (0) μὲ *Ἐμπνευσμένην Μουσικὴν*, *Αἰμοστάζουσαν Καρδίαν*, *Ἀφρόκρινο*.

Ἡ Διάπλασις *ἀσπάζεται* τοὺς φίλους της : *Ἀρχιεπίσκοπον Γερμανὸν* (φυλλάδιον ἐστάλη· περιμένω τὸ ξεπάθωμα·) *Νηηΐδα τοῦ Αἰγαίου* (περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ ταξειδίου καὶ τῆς νέας διαμονῆς σου· χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μοῦ γράψῃς τώρα συχνά·) *Ἀρχικέραυνον Δία* (δὲν πειράζει· ἀργότερα ἠμπορεῖ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσῃς μὲ ἄλλους·) *Ξενητευμένον Κεφαλλῆνα* (θεμὰ συγχαρητήρια·) *Ἐλένην Μ.* (διεβίβασα τὰς εὐχαριστίας σου πρὸς τοὺς ἐγγράψαντας· εὐχομαι ἐπιτυχίαν·) *Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν* καὶ *Χρυσόστερην Ἐλπίδα* (ἀκατάλληλον αὐτὸ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα, ἔχετε καιρὸν νὰ μοῦ στείλετε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα·) *Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἐπεισόδιον ποῦ μοῦ γράφεις·) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (ἔλαβα·) *Μαραμένην Γαζίαν* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἐνεργείας, ἀλλὰ τὴν ἐπιστολὴν περὶ τῆς ὁποίας λέγεις δὲν ἔλαβα· τὸ γραμματάκι μὲ τ' ἀνθάκια κομψότατον καὶ γεμᾶτο ἀγάπην ὅπως πάντα·) *Παλλάδα* (καλὸ ταξείδι· τετράδια καὶ λυσόχαρτον ἔστειλα, διὰ τὸ βραβεῖον ἐμήνυσα· νὰ συγχαρῇς ἐκ μέρους μου τὸν ἀδελφόν σου διὰ τὸ ἄριστα·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* (ἔχει καλῶς, τὸ περιμένω·) *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι* (ποῦ τὸ στόμα του δὲν ἔπαυσε νὰ λέγῃ καλὰ διὰ τὴν Διάπλασιν· εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω·) *Μαγεμένο Κῦμα* (ἐλήφθησαν·) *Ρεμβασμὸν* (ἔστειλα·) *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου* (μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς θὰ σὲ ἴδω ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 29ον·) *Ζήτω ὁ Ἑλληνισμὸς* (ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι αὐτὸ θὰ γίνῃ ἀργότερα· ὅ,τι ἀναβάλλεται δὲν χάνεται·) *Παγζουρλισμὸν* (αἱ παραγγελίαι ἐξετελέσθησαν·) *Κόκκινην Γραβάτα* (ἡ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὰ γραμματόσημα·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἐλήφθησαν τὰ βιβλία αὐτὰ ἀμφιβάλλω ἂν εἰσέρχωνται ἐλευθέρως· ἡ ἐπιστολή σου μὲ κατεγοήτευσε·) *Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24 Ἰουνίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΑΠΟ τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» θὰ ἐκδίδεται πολυτελῶς ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, ἐὰν προστεθοῦν, εἰς τοὺς ἤδη ἐγγεγραμμένους

*** * * * 500 ΑΚΟΜΗ ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ * * * ***

διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος. Πρὸς τοῦτο ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου, παρατείνεται μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου, ὅτε λήγει καὶ ὁ τρέχων 8ος Διαγωνισμὸς Ξεσπαθώματος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 8 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 18 Ἰουλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου.

285. Δεξίγριφος.

Ποντικάκι καὶ γουροῦνι,
Ἄλογα καὶ ἕνα γράμμα,
Ποταμὸν κάμνουν μεγάλον
Καὶ πασίγνωστον συνάμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

286. Συλλαβόγριφος.

Ἐὰν μὲ γράμμα γαλλικόν,
Τετράποδον ἑνώσῃς,
Θεὸν τῆς ἀρχαιότητος
Εὐθὺς θὰ ξετρυπώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοραῆ

287. Μεταγραμματισμός.

Κάμνει ζέστη φοβερή,
Φλογερὴ καὶ πνιγηρή,
Καὶ θὰ πάγω στὸ νησάκι
Γιὰ νὰ δροσισθῶ λιγάκι.
Ὤ, εἶν' εὔκολο τὸ πρᾶμμα!
Δὲν θ' ἀλλάξω παρὰ...γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Φανατικῆς Ἐσπεραντιστρίας

288. Αἴνιγμα.

Ὄργανον μουσικὸν τὸ ἀρσενικόν μου
Καὶ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύκνου τῆς Μυτιλήνης

289. Πυραμίς.

+	Ἀρχαία πόλις παροιμιώδης.
* + *	= Θεά.
** + **	= Ἀρχ. πόλις Φοινίκης.
*** + ***	= Κράτος εὐρωπαϊκόν.
**** + ****	= Ἐπίθετ. τῶν νεκρῶν.
***** + *****	= Νησὶς τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξανθὸ Ἐγγλεζόπουλο

290. Παγκὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

— Δὲν θὰ γνωρίσω τὴν ἀδελφήν σου, Γῶγο;
— Τώρα πάει κάτι νἀγοράσῃ...
— Κρῖμα!...Μὰ πῶς τὴ λένε τουλάχιστον;
—Ἄ, τὸ ξέχασα!... Ρώτα ὅμως τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως νὰ σοῦ τὸ ποῦν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριζοσπάστου

291. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς μετὰ Φωνηεντολίπου κ' Ἐλλιποσυμφώνου.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον γνωμικὸν τοῦ τύπου: * - * - * *
τὰ δὲ δεύτερα γράμματα ἐλλιποσύμφωνον γνωμικὸν τοῦ τύπου:
* * - * *
ὧν ζητεῖται ἡ λύσις:
1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ὅπου γίνεται πανήγυρις· 2, Θεὰ δικαία· 3, Νησὶς τοῦ Αἰγαίου· 4, Ἀρχαία καὶ μεγάλη πόλις περίφημος καὶ ἐκ τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειραιέως Ἰαπωνέζου

292. Μικτόν.

α-πν-αιο-τ τ-οιε-ν-αο-μδ-εει

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

293. Γρῖφος.

ιλ ιλ
ιλ ιλ Θώμ 1 λι λι χνω λι νὰ φᾷς.
ιλ ιλ
λι

Ἐστάλη ὑπὸ Πρόαντος τοῦ Νικίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τῶν φύλλων 23-24 καὶ 25

210. Ἀμμωνία (Ἄμμων, ἴα.)—211. Λαός-Λάϊος.—212. Ἀργολὶς-Γορίλας.

213.					214,						
			Ι		Α	Ε	Ι	Η	Ο	Τ	Ε
Ε	Λ	Λ	Α	Σ		Ε		Σ	Κ		Π
Κ			Π			Ι	Σ	Π	Α	Ν	Ι	Α
Ι	Ω	Ν	Ι	Α		Π		Α		Η		Ρ
Ν			Ν			Ο	Κ	Ν	Η	Ρ	Ο	Σ
Ο	Ι	Μ	Ο	Ι		Τ		Ἰ		Ο		Ι
Ν			Α			Ε	Π	Α	Ρ	Σ	Ι	Σ

215. *Ψωμᾶς*, ψωμός, ὠμός, ὦμος, ὥρος. ὅρος, ὅλος, ἄλλος, ἄλλας, ἄλλα, ἄλαλα, ἄλατα, γάλατα, Γαλατᾶ, *Γαλατᾶς*.—216-220. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Β: *βαίνω, βάσις, βατός, ἄβατος, βῆμα*.—221. ΑΡΤΕΜΙΣ-ΟΟΥ-ΕΙΟΥ = *Χρόνου φείδου* (ἌσεΟΛοΣ, ἡμιΟΛία, ράθΥΜος, ΝέμΕσις, ἈνΤΙόπη, ΑΡγΟλίς, ΑΪπΓτος.)—222. Ἡ φύσα ἢ ρούφα· τὰ δυὸ μαζὶ δὲν γίνονται.—223. *Πάντων πατὴρ εἶν' ὁ καιρός.*

---

224. Κλαζομεναί (κλάζω, μέ, ναί.)—225. Νάφθα (νά, φθᾶ.)—226. Κολοιός-κλοιός.—227. Κῦρος-κρύος-κόρος.=228. ΥΡΑΞ-ΜΕΤΑ (Ὑμέναιος, ΡΕβέκκα, Ἄτροπος, ΞΑνθη.)—229-231. 1) *Ἄργος* (τίΣ Ο ΓΡΑφων...) 2) *Λαμία* (ΑΙΜΑ Λέγουν...) 3) *Ἄρτα* (ἈΤΡΑπός...)—232-234 1) Ἀπορία ψάλτου βῆξ. 2) Ὁ μηρὸς εἶνε μέλος τοῦ σώματος. 3) Τὸ δῶμα εἶνε μέρος τῆς οἰκίας.

235.
Α
ΤΑ - ΝΑ - ΙΣ
Α-ΝΑ-ΜΑΡ-ΤΗ-ΤΟΣ
ΙΣ - ΤΗ - ΜΙ
ΤΟΣ

236. Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας. — 237. *Γονεῖς αἰδοῦ* (γον-εἰς εδ ου.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχου, ἐστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Προσεχῶς! Προσεχῶς! Ἐκλογικὴ περιοδεία ΕΥΧΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ, ὑποψηφίου διὰ πρωτεῖα Δημοψηφίσματος 1908. Θὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Πειραιᾶ, Ἀθήνας, Χαλκίδα, Βόλον, Λάρισσαν, Τρίκκαλα, πιθανὸν καὶ μερικὰς ἀκόμη πόλεις τῆς Θεσσαλίας. *(Η, 328)*

Φιλτάτη Μαρία Σελλᾶ, εὔχομαι ἡ νέα οἰκοδομή σας νὰ εἶνε καλορριζικη.
Ἀνδρονίκη Γεωργαλίδου. (Η, 329)

Σύλλογος «Ὡραία Χίος» καὶ τὸ Κράτος τῶν Ἀνοικτοκάρδων Ἀλεξανδρείας

Χαιρετίζοντες τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ γραμματέως, ταμία καὶ πρωθυπουργοῦ αὐτῶν, ὑπόσχονται εἰς τὸ ὑψηλὰς ἐννοίας περικλεῖον εὐγενὲς ψευδώνυμόν του

ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

ὑποστήριξιν ἄνευ ὁρίων ἐνεργείας. Τὴν αὐτὴν δίδουσιν ὑπόσχεσιν καὶ εἰς τοὺς:

ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΕΙΚΟΣΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ ΜΑΡΤΙΟΥ
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ
ΠΑΣΧΟΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΜΗΤΕΡΑ

καὶ εἰς ὅλους τοὺς συμμάχους τῆς *«Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἑνώσεως»*. *(Η, 330)*

Ἀνταλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. —*Ἰωάννης Ἀναστόπουλος* (Πύργος Ἠλείας) *(Η, 331)*

Ἐγκαρδίως συλλυποῦμαι *Πεταλοῦδαν τοῦ Ἀγροῦ* ἐπὶ τῷ θανάτῳ προσφιλοῦς ἀδελφοῦ.—*Ἄστυ τῆς Ἰωνίας. (Η, 332)*

Θεὰ τῆς Ἀγάπης! Δὲν μοῦ λὲς πότε συνέφαγον μαζί σου;
Ἄβρα τῆς Ἀνοίξεως. (Η, 333)

Δηλῶ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν μεθ' ἁπασῶν τῶν φίλων μου.—*Μελίξανθος Κόμη. (Η,334)*

Ἀναχωροῦσα δι' Ἀθήνας καὶ Σάμον, ἀποχαιρετῶ ὁλόκληρον τὸ Κράτος τῶν Ἀνοικτοκάρδων, ἰδιαιτέρως *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα, Μαραμένην Γαζίαν, Εὐχὴν τῆς Μάννας, Βαρῶνον Σκαρπίαν* καὶ *Εἰκοστὴν Πέμπτην Μαρτίου*.—*Ἰδανικότης (Η,335)*

Τί λέει ἕνα μπιλλετάκι!!..

Περὶ τοῦ ἂν τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* εἶνε τόσον καλὸς συνθέτης, ὥστε νὰ δανείζῃ ἀσκήσεις καὶ εἰς ἄλλους! μαρτυρεῖ τρανώτατα ἕνα μπιλλέτο. Ἠκούσαμεν τί ἀπελογήθη τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* διὰ τὸ γνήσιον τῆς βραβευθείσης συλλογῆς του· ἃς ἀκούσωμεν τώρα *τί λέει καὶ ἕνα μπιλλετάκι*, ὅπερ, διὰ πάντα ἀμφιβάλλοντα, κατετέθη τῇ *«Διαπλάσει»* πρὸς κοινήν... θέαν!!

»*29 Νοεμβρίου 1907. Ἀγαπητὲ Διονύση*
»*Ἐπειδὴ αὔριο λήγει ἡ προθεσμία τῶν Ἀ-*
»*σκήσεων, σὲ παρακαλῶ στεῖλέ μου 5—6 ἀ-*
»*σκήσεις μὲ στίχους μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ*
»*σημεῖα καὶ τὰ λογοπαίγνια. Ἐλπίζω αὔριο νὰ*
»*πᾶς ἔχω ταχυδρομικῶς ἵνα τὸ Σάββατον*
»*(λέξις δυσανάγνωστος) ἀδνέβω τὰς δώσω εἰς*
»*τὸν Παπαδόπουλον. Pardon διὰ τὸ θάρρος*
»*μου ποῦ σοῦ τὰς ζητῶ.—Ζήτω ἡ Ἑλλάς.*»

Καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς

Υ. Γ. Ὄντως ἀπέστειλα στὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς* τὰς ζητηθείσας ἀσκήσεις, ἐξ ὧν μία τῶν ὁριαθεισῶν, κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν, ἐδημοσιεύθη ὑπ' ἀριθμὸν 36.
Ὁ ἴδιος. (Η—336)

Μαρία, συγχαρητήρια διὰ τὰς ἐξετάσεις καὶ τὸ ἄριστα. *Γραβάτα*, Ὄλγα, γελᾶτε;; *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, σιωπή! *Γλυκοχάραγμα. (Η, 337)*

Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου, σᾶς ὑπόσχομαι θερμὴν ὑποστήριξιν ἐν τῷ Δημοψηφίσματι καθὼς καὶ ὅλου τοῦ συνδυασμοῦ σας.
Ὀνειροπόλος Ψυχή. (Η, 338)

Μενεξεδένιο *Ὄνειρο*, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια καὶ τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μου διὰ τὸ ἐξόχως ὡραῖον τετράδιόν σας. Δεχθεῖσα ἀνταλλαγὴν ταχυδρ. δελταρίων, σᾶς ἀπήντησα.—*Ὀνειροπόλος Ψυχή.*

Παιδὶ τοῦ *Μορίᾳ*, ἀνεκάλυψα τὸ ὄνομά σας· ἂν δυνηθῆτε ἀνακαλύψατε ἰδικόν μου.—*Ὀνειροπόλος Ψυχή. (Η, 340)*

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
ΜΑΡΜΑΡΟΒΑΣΙΛΙΚΗ
Ὑποψηφία πρὸς Βράβευσιν

Ποιὰ 'στὴ λύπη, 'στὴ φτώχια, 'στὸν πόνο
Στὴν ἀρρώστεια, 'στὴν πίκρα, ποιὰ μόνο
Δίνει θάρρος, σκορπάει μ' ἀχτίδα;
Μία μόνη: ἡ **ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ!**
Προσφιλὴς Ἀνάμνησις (Η, 342)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.